

OHJAKEMAA

MUUKALAINEN, VAELTAJA
JA PRINSESSA

T. H. Hukka

OHDAKEMAA I

MUUKALAINEN, VAELTAJA JA PRINSESSA

Omalle laumalleni ja hengenheimolaisille,
eksyksissä oleville, kyllästyneille etsijöille,
Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,
kenties siemeneksi,
jolle Luoja antakoon kasvun,
jos niin tahtoo,
rikkakasviksi massaviihteen peltoon.

T. H. Hukka

OHDAKEMAA I

Muukalainen, Vaeltaja ja Prinsessa

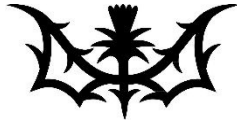
© 2017 Hukka, T. H.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-048-5

Kuvitus ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

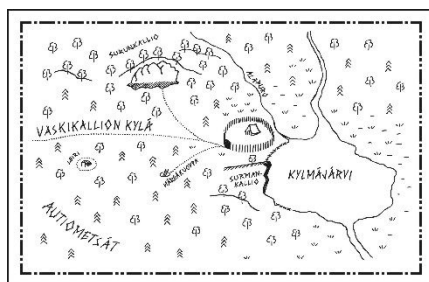

OHDAKEMAA

Sinä maailmanaikana, kun ihmiset eivät vielä tienneet, minne maan ääret ulottuivat, eivätkä viestit kulkeneet maan päältä avaruuksiin, ihmismieli askarteli kovin arkisissa asioissa; peläten sitä, mitä ei voinut käsin koskettaa, käsittää ja ottaa haltuunsa, ja etsien turvaa siitä, mikä oli tuttua. Jos ihmislapsi ei syntynyt turvalliseen syliin eikä saanut kokemusta siitä, että hän saisi kaiken, mitä elääkseen tarvitsee, hänelle jäi kyltymätön nälkä. Tämä nälkä on nimeltään Ahneus. Ja silloin, kun Ahneus yhtyy pelkoon siitä, että joku muu vie sen, mitä itse tarvitsisi, syntyy vallanhalua. Ja pelokkaasta vallanhalusta sikiää järjetön ja sokea tuhovimma.

Edelleen on niin. Vaikka maailma muuttuukin ulkoisesti, ihminen on aina altis pelkäämään sitä, mitä ei ymmärrä ja mitä ei saa hallintaansa.

Ja jos kylvät ympärillesi lisää pelkoa, jokainen ohdake, joka juurtuu viljelysmaahasi, on vastustava pelon ylivaltaa.

OSA i: MUUKALAINEN

Kun aurinko katoaa eli Jokimin tarina

LUKU I

Hän ilmestyi kuin tyhjästä. Mikään ääni tai liike ei hänen saapumistaan paljastanut. Olin kumartunut ottamaan jouseni mättäältä, jolla se oli levännyt ansaa virittäessäni, ja kun nostin katseeni, hän oli siinä, aivan kuin tuulenpuuska olisi heittänyt hänet siihen mukanaan, aivan ääneti, varoittamatta. Hänellä oli likainen, repeytynyt puku, ja hänen huppunsa roikkui kasvoilla varjostaen hänen silmiään. Hänen suunsa oli kuin ruhje runnelliissa kasvoissa, ja toista poskea rumensi sinipunainen laikku. Hän huohotti raskaasti, ja kun hän kohotti kasvojaan, näin hänen silmänsä. Toinen oli muurautunut umpeen, mutta toinen tuijotti minua pahanthautoisesti kyräillen ja arvioiden. Ensimmäinen ajatukseni oli perääntyä ja paeta. Hän oli uhkaava ja pelottava, vieras, väkivaltaisen näköinen olento, joka näytti olevan valmis käymään kimppuuni vähäisestäkin syytä. Ehkä hän tarttuisikin minuun, jos yrittäisin paeta. Mutta toisaalta, kenties hän tarvitsi apua ja oli epätoivoinen. Jähmetyin aloilleni ja vain tarkkailin häntä, kun hän tarkkaili minua. Jos hän tarvitsi apua, voisinko olla auttamatta häntä? Mutta hän vaiken; ei pyytänyt apua, eikä sanonut mitään muutakaan. Oliko hän sekaisin mieleltään? Vai eikö hän osannut edes puhua?

Oikaisin itseäni hieman ryhdikkäämmäksi ja varauduin käyttämään joustani lyömäaseena, jos hän hyökkäisi päälleni kaikessa mielettömyydessään. Kun liikahtin, hänen silmänsä hakeutui nopeasti jouseeni. Hetken aikaa hän tuijotti sitä, ja hänen kasvoillaan kävi pelkoa muistuttava ilme. Hänen jalkansa alkoivat nytkähdellä ja hänen toinen silmänsä avautui selälleen, niin että hetken aikaa minua tuijotti pelkkä verestävä valkuainen. Sitten hänen jalkansa pettivät, ja hän rojahti sammalikkoon. Silloin rohkenin astua eteenpäin ja ku-

martua hänen puoleensa. Hän oli tilassa, jossa ei ole tietoa eikä ymmärrystä, kuin syvässä unessa. Hän oli kaikkienensa kovin ruman ja vastenmielisen näköinen, ja vammojensa takia sitäkin kammottavampi. Hän näytti siltä kuin olisi pudonnut kalliolta tai törmännyt vankkureihin. Lisäksi hän oli luultavasti nälissään ja janoissaan, ja siksi voimaton. Ehkä voimattomuus oli sumentanut hänen järkensä, niin ettei hän ymmärtänyt tavanneensa vaarattoman olennon.

Autoin häntä miten taisin. Sidoin hänen ruhjeensa, kostutin hänen kasvojaan ja yritin valuttaa vettä leilistäni hänen verestäville, rikkoutuneille huulilleen. Kun hän ei vieläkään tointunut, jätin hänet siihen ja lähdin tietämälleni hylätylle mehiläispesälle. Kun palasin nokare hunajaa sormissani, hän oli edelleen tiedoton. Hienoista vastenmielisyyttä tuntien työnsin hunajaa hänen suuhunsa, tiputin vettä hänen huulilleen ja pyyhin hänen kasvojaan. Vähitellen hän alkoi raotella silmiään. Toinen silmä oli niin turvoksissa, ettei auennut kunnolla. Kun hänen parempi silmänsä aukeni, hänen kasvoilleen levisi pelon ja vihan sekainen ilme, ja hän tarrasi minuun kiinni kuin kauhu-unta nähnyt, kuumeen sekoittama lapsi.

”Sinä kurja, kuka olet? Mikä kylä tämä on? Aiotko ryöstää minut?” hän huusi käheästi, mutta koska hänen voimansa olivat vähäiset, irrottauduin helposti hänen otteestaan ja peräännyin.

”Hoidin sinua, koska sinulla on vammoja, etkä ollut tajuissasi. Kuka itse olet? Kyläni on Vaskikallio, eikä täällä pidetä muukalaisista.”

”Vaskikallio? Vaskikallio?” hän toisteli korahdellen. ”Mikä kylä semmoinen on? Eikö tämä olekaan Jokikylä?”

”Ei. Jokikylä on jossain lännempänä”, sanoin. Hän sulki silmänsä, irvisti, hengähti raskaasti ja yritti kohottaautua. Astuin lähemmäs auttaakseni häntä. Silloin hän huitaisi minua nyrkkiin puristetulla kädellä ja huusi käheästi.

”Pysy loitolla, lurjus! Yrität kuitenkin ryövätä minut!”

”Enkä yritä! Olisin vain auttanut sinut ylös”, sanoin huohtaen. ”Sinun täytyy levätä ja juoda ja syödä kunnolla ennen kuin voit jatkaa matkaasi. Voin taluttaa sinut metsäleiriini, siellä voit levätä.”

Hän rauhoittui ja laski nyrkkiin puristuneet kätensä sivuilleen, mutta tuijotti minua edelleen epäluuloisena.

”Yrität hyötyä minusta kuitenkin. Luuletko että annan sinulle kolikoita, häh?”

”Mitä ihmeen kolikoita? En tarvitse mitään... sellaisia. Annan sen, mitä minulla on, ja sinä kiität minua toipumalla ja jatkamalla matkaasi”, puuskahdin tuntien kärsivällisyyteni loppuvan. Hän todella

oli olemukseltaan vastenmielinen ja kaiken lisäksi ilkeä, eikä hänen auttamisensa todellakaan tuntunut palkitsevalta.

”Ovela lurjus!” hän huudahti. ”Teeskentelet ystävällistä, että saat minut ansaan!”

”Miksi tekisin niin? En tarvitse sinulta mitään!” puuskahdin. ”Luu-lin, että sinä tarvitset apua, mutta ellet tarvitse, jatkan omia puuhiani ja toivon sinulle voimia jatka omaa matkaasi. Jos aioit Jokikylään, niin kannattaa palata sinnepäin mistä tulit! Sehän on kaukana län-nessä.”

”Odotahan!” hän huudahti, kun olin jo tarttunut uudelleen jouseeni ja aioin kääntyä pois hänen luotaan. ”Mistä olet saanut tuon jou-sen?”

”Tämänkö? Tein sen itse”, sanoin. Hän tuijotti minua pistävästi, silmiään siristellen. Hänen katseensa osui vyötäisilleni ja pysähtyi tuppeen, jossa pidin veistäni.

”Entä tuo, tuo veitsi, kuka sen on tehnyt?”

”Minä. Miksi kysyt?” kysyin hämmentyneenä. Hänen aukinaisessa silmässään kävi välähdys, josta en pitänyt, ja aloin epäröidä. Ehkei ollutkaan viisasta auttaa häntä enempää, sillä hänessä oli jotakin pelottavaa; sellaista, mikä muistutti minua ahdistavista menneistä ta-pahtumista, joita en olisi halunnut muistaa, ja jollaisiin en olisi ha-lunnut sekaantua lainkaan.

”Taidat olla taitava aseseppä”, hän murahti. ”Muut varmasti mak-savat sinulle tuollaisista, vai?”

”Saan mitä tarvitsen, kun annan mitä osaan”, sanoin hivenen kär-simättömällä äänellä. ”Haluatko että autan sinua, vai lähdenkö pois?”

”Onko sinulla leirissäsi ruokaa?” hän kysyi ja yritti nousta jaloil-leen.

”On, kuivattua kalaa ja juurikkaita”, huoahdin harmitellen sitä, ettei hän halunnutkaan jatkaa matkaansa.

”Vie minut sinne”, hän hymähti tyyliä. En enää edes yrittänyt tar-jota hänelle käsivarttani. En halunnut oikeastaan edes koskea hä-neen; hän oli todella alkanut iljettää minua. Johdatin hänet kuitenkin leiriini, valmistin hänelle sijan, jossa levätä, ja annoin hänen syödä. Syötyään hän varoitti minua kuoleman uhalla koskemasta itseensä, ja kävi levolle. Katselin häntä jonkin aikaa, mutta sitten minun oli käännettävä katseeni pois hänestä. Hänen hahmonsä herätti minussa muistoja, joita en todellakaan olisi halunnut muistella. Hänen viha-

mielinen, ruhjoutunut olemuksensa toi mieleeni miehet, jotka tunkeutuivat lapsuudenkotiini vuosia sitten. Olin ollut ehkä muutaman vuoden ikäinen lapsi, ja muukalaiset oivat tuhonneet kaiken sen, mikä oli ollut minulle rakasta.

Saatoin yhä muistaa, miltä äitini näytti, kun hänen kasvonsa kääntyivät puoleeni ja hänen lempeä katseensa sai minut tuntemaan itseni autuaaksi. Muistin myös isäni vahvat käsivarret, hänen mustan partansa ja harmaat silmänsä, joiden tiesin katselevan rakastavasti kaikkea mitä tein. Sitten tapahtui se kauheus, johon nuo mielessäni kummittelevat, vihamieliset miesten kasvot liittyivät. En kyennyt palauttamaan tapahtumia mieleeni kovin tarkoin, mikä oli toisaalta helpotus. Tiesin vain, että rosvojoukko oli hyökännyt kotiini. Olin päässyt pakenemaan, mutta kohtaaminen rosvojen kanssa oli jättänyt arven poskeeni. Luultavasti olin juossut kasvot verisinä naapurikylää kohti, paeten kivun ja kuoleman kauhu perässäni, kunnes olin tuupertunut Pohjanväylän varteen heikkona ponnistuksesta, nälästä ja pelosta.

Siitä tien varresta minut löysi joukko Vaeltavia Veljiä. He saivat selville, mitä kylässä oli tapahtunut, ja koska siellä ei ollut enää ketään, joka olisi voinut ottaa minut huolehdittavakseen, he ottivat minut mukaansa. Yksi Vaeltajaveljistä, Daniyeel, tuli minulle erityisen läheiseksi. Hän kertoi tunteneensa isäni sukulaisia Ohdakemaassa, joka oli viikkojen taivalluksen päässä Pohjanväylän pohjoisesta päästä. Vaeltaja Daniyeel otti minut huolehdittavakseen ja kasvatti minua. Vaelsimme kylästä kylään ja saimme ruokaa ja yösjän hyväntahtoisilta ihmisiltä. Vastineeksi Vaeltajaveljet lohduttivat murheellisia, auttoivat sairaita ja hyvästelivät kuolevia.

Kuljin Vaeltajien mukana ainakin kolme vuoden kiertoa. Ensin vaelsimme etelään, ohitse Neljäntienristeyksen, aina suurten valtakuntien rajamaille, mutta Vaeltajat eivät halunneet jatkaa sitä etelämmäs. Käännyimme takaisin pohjoiseen, kuljimme suurten vesien rannoilla lännessä, ja kiertelimme pienissä kylänpahaisissa, ja välillä leiriidyimme viikoiksi keskelle erämaametsiä. Vuosien jälkeen saavuimme uudelleen Neljäntienristeykseen, jossa Itätie ja Länsitie, Pohjanväylä ja Eteläntie erkaantuvat toisistaan.

Silloin Daniyeel lähti erilleen muusta Vaeltajajoukosta, ja minä seurasin häntä itään. Päiväkausien taivalluksen jälkeen saavuimme syrjäiseen Vaskikallion kylään, jonne johti pelkkä harvoin käytetty kärrypolku. Daniyeel ei itse aikonut viipyä siellä kovin pitkään, vaan hän aikoi jatkaa vaellustaan etelämmäs, suurten valtakuntien

alueille, Ohdakemaan itäisiin osiin. Niinpä hän jätti minut kyläläisten luo. Hänellä oli syynsä erota minusta, vaikken silloin niitä ymmärtänytkään, enkä olisi halunnut hänen lähtevän.

Kylän sepän perhe otti minut hoiviinsa, ja alkuun minusta tulikin sepän oppipoika. Koska ruumiini ei kuitenkaan ollut ihanteellinen paljon voimaa vaativaan työhön, minun osakseni lankesi pienempien esineitten valmistaminen. Koska minua kiinnosti myös puun veistäminen, pääsin loppujen lopuksi puusepän oppiin, ja sitä kautta löysin nykyisen työni. Sen ajan, mitä töiltä jäi, kalastin, etsin riistaa ja vaihdoin ajatuksia ystäväni Petruksen kanssa.

Kylän ihmiset olivat kyllä pitäneet minusta huolta, vaattaneet ja ruokkineet minut, mutta koko ajan tunsin olevani erilainen, ulkopuolinen heidän silmissään. Vaeltajaveli Daniyeel oli sanonut minulle, että ihmiset pitävät siitä, mikä on heille tuttua, ja kovin usein kammoavat sitä, mikä on vierasta. Hän valmisti minua sopeutumaan siihen, että kuluisi aikaa ennen kuin alkaisin olla kyläläisille riittävän tuttu hyväksyttäväksi. Mutta vuosia oli kulunut, ja olin yhä kuin vieras heidän joukossaan; kenties hyödyllinen ja joskus jopa tervetullutkin vieras, mutta en sen enempää. Olin myös ulkoisesti erilainen kuin he. Olin hiuksiltani tumma, kasvoiltani kalpea ja ruumiiltani solakka. Useimmat kyläläiset olivat vaaleita ja kookkaita ihmisiä. Miehet olivat yleensä minua pidempiä, vaikka iältäni aloin olla mies itsekin. Kookkaimmat kylän naiset olivat jopa minua pidempiä ja rotevampia. Jotkut suhtautuivat minuun hieman säälittelevästi, jotkut avoimesti kiusoitellen. Mutta kylän lapset pitivät minusta, koska en ollut niin vakavamielinen kuin heidän vanhempansa, ja heistä sain usein seuraa, jos sellaista kaipasin.

Käsitystaitojeni lisäksi minulla oli taito, jota kyläläiset kummeksivat. Osasin tehdä puheesta ja ajatuksista kuvia. Vaeltajaveljet olivat kantaneet mukanaan erikoisia käärejä. Ne olivat kokoon rullattuja ohuita levyjä, joihin oli piirretty merkkejä. Daniyeel oli selittänyt minulle, mitä merkit tarkoittavat, ja opettanut minua muuttamaan omat ajatukseni ja puheeni merkeiksi, joita joku saman taidon hankkinut voisi tulkita. Vaeltajat sanoivat sitä kirjoittamiseksi, ja merkkien tulkintaa he sanoivat lukemiseksi. Heillä oli käytössään tummaa nestettä, jota he valuttivat hanhensulan kärjellä noille levyille, jotka olivat keveitä ja ohuita kuin tuohi.

Minulla ei ollut käytössäni sitä mustaa nestettä, joten en tarvinnut sulkaakaan. Sen sijaan käytin terävää piikkiä ja tuohilevyjä. Raapus-

telin kaiken aikaa merkkejäni, ja kyläläisiä kummeksutti ja jopa suuttutti, kun he eivät ymmärtäneet, mitä tein. Yritin opettaa joillekin lapsille merkkieni salaisuutta, mutta he hylkäsivät opetukseni varsin pian, koska eivät käsittäneet, mitä hyötyä moisesta olisi heille voinut olla. Ainoa, joka syventyi kanssani merkkien maailmaan, oli kylän Vanhimman poika, Petrus. Hänellä ei oikeastaan ollut virallista lupaa oleilla kanssani, koska olin arvoltani alemmaa väkeä, mutta tapasimme toisiamme metsässä, ja usein hän vietti aikaa leirissäni silloinkin, kun hänen oikeastaan oletettiin olevan metsällä tai kalastamassa.

Petrus oli kiinnostunut elämästä kylän ulkopuolella; kaukaisista valtakunnista, loputtamasta vedestä, jota sanottiin mereksi, ja Vaeltajaveljien opetuksista. Selitin hänelle asioita, joita Daniyeel oli minulle opettanut, ja kerroin tarinoita, joita Vaeltajaveljet olivat kuulleet matkoillaan etelässä. Kerroin myös kaikesta mitä itse olin matkoillani nähnyt. Yhdessä vietettyjen hetkien myötä meistä tuli ystäviä, ja opetin hänelle merkkien salaisuuden. Muitten ihmisten nähden Petrus ei yleensä puhellut kanssani, etten minä joutuisi Vanhimman epäluulojen kohteeksi, mutta heti kylän ulkopuolella, metsissä, hän oli minulle kuin veli.

Minulla oli ollut oikeakin veli, minua vanhempi, ja sen lisäksi minulla oli ollut itseäni hieman nuorempi sisar. Usein mietin, mitä heille oli tapahtunut väkivaltaisten ryöstäjien hyökätessä kotiini. Muistikuvani tapahtumista olivat hajanaisia, enkä enää muistanut sitäkään, olivatko sisarukseni olleet sisällä tuvassa, kun ryöstäjät tulivat sisään, vai jossakin muualla. Ilmeisesti Vaeltajaveljtekään eivät olleet kuulleet sisarusteni kohtalosta, tai sitten minulle ei haluttu sitä kertoa, jos se olisi ollut liian järkyttävää lapsen korville. Usein kuitenkin muistelin sisaruksiani ja toivoin heidän elävän jossakin. Haaveilin siitä, että jonakin päivänä lähtisin vaeltamaan ja etsisin sisarukseni.

Vaskikallion kylä oli päivamatkojen päässä Pohjanväylästä, jonka sanottiin olevan suoriin tie etelästä pohjoiseen. Hyvin harvoin kylään sattui muukalaisia. Sen jälkeen kun itse olin sinne muukalaisena saapunut, muistan vain muutaman kerran vuodessa tavanneeni muista kylistä tulleita ihmisiä. Yleensä he olivat kauppiaita, jotka toivat suolaa ja joitakin kaukaisista maista hankkimiaan tuotteita. Kyläläiset ostivat suolaa ja mausteita vuosiksi eteenpäin. Kukaan ei halunnut lähteä hakemaan mitään Pohjanväylän takaa, kaukaisista naapurikylistä. Kylän ulkopuolella oleskelua pidettiin vaarallisena, ja vaarallista se saattoi joskus ollakin, koska asumattomilla seuduilla eli

paljon petoja, jotka silloin tällöin surmasivat liian kauas kylästä ek-syneitä ihmisiä. Kellään ei ollut erityistä halua lähteä tutkimaan maailmaa lähimetsiä kauemmaksi. He valitsivat puolisonsakin mie-llellään omasta kylästä, osaksi oman suvun piiristä. Vain uhkaroh-keimmat nuorukaiset lähtivät etsimään vaimoa muualta, ja toisinaan kylään saattoi eksyä kauppias, jonka tytär jäi vaimoksi jollekulle ky-län nuorukaisista.

Kylän väkiluku ei kasvanut vuosikymmeniin, koska uusia paris-kuntia syntyi kohtalaisen harvoin. Jokaista kylään syntyvää juhlit-tiin, mutta muualta tulleita katseltiin varauksella. Ihmiset olivat on-nellisia omissa toimissaan ja toistensa seurassa. He olivat kiinnostu-neita omasta perheestään ja suvustaan, omista viljelyksistään ja vuohi- ja lammasmaumoistaan. Niin kauan kun elämä jatkui ennal-laan, kaikki oli heidän mielestään hyvin.

Kylään tultuani olin omaksunut jonkin verran Vaskikallion väen tapoja. Mutta olin silti erilainen, enkä vain näöltäni, vaan myös mie-leltäni. Olin levoton, jos minun odotettiin pysyvän kylän paaluaidoi-tuksen sisäpuolella. Halusin kulkea vapaana metsissä, tutkia puita ja kasveja, tarkkailla eläimiä, kiivetä kallioilla ja uida puroissa ja jär-vissä. Kyläpäällikön poika Petrus oli oppinut noita ”huonoja tapoja” minulta, mutta hän piti ne mahdollisuuksien mukaan salassa muilta, jottei minua syytettäisi hänen turmelemisestaan. Jouduin muutenkin herkästi kaikkien silmätikuksi, ja jos jotakin outoa tapahtui kylässä, ihmisillä oli tapana aprikoida, olikohan ”Vaeltajien poika” ollut asi-alla.

Muistot vuosien varrelta pyörivät mielessäni, kun katselin sitä ru-maa, nukkuvaa muukalaista, jota elämä näytti kohdelleen vähem-män helläkäteisesti. Hän tuskin kertoisi minulle, mistä oli tulossa ja miksi hän halusi Jokikylään, joten sitä olisi turha häneltä kysyäkään. Epäilin, että hän oli tullut jostakin etelästä, ehkä rannikolta. Isoim-missa kylissä kulki ihmisiä, jotka saattoivat ryöstellä toisten omai-suutta ja jopa tappaa saadakseen vaatteita tai ruokaa. Olin matkoil-lani saanut selville, että työkaluihin käyttämämme metalli oli arvo-kasta tavaraa muualla, ja että siitä tehtiin lähinnä aseita. Meillä sitä ainetta saatiin järvenpohjasta omiksi tarpeiksi riittämiin, eivätkä ky-läläiset pitäneet tärkeänä tuottaa sitä sen enempää kuin kylässä tar-vittiin. Kyläläiset käyttivät vaihtokauppatavarana lähinnä turkiksia, vuohenjuustoa ja lampaantaloja.

Se maailma, josta Daniyeel ja muut Vaeltajaveljet olivat kertoneet, vaikutti toisaalta kovin vastenmieliseltä paikalta, mutta toisaalta

vaeltava elämäntapa kiehtoi minua. En kuitenkaan haluaisi koskaan mennä niille seuduille, missä ihmisiä olisi liikaa pienellä alueella. Mutta halusin joskus uudelleen nähdä suuret vedet, ja olisin halunnut nähdä vuoristoja, joista Daniyeel oli kertonut. Etelämpänä, suurten valtakuntien alueella, olisi niin korkeita mäkiä, ettei niitten hui-pulle edes pääsisi, ja niitten laella saattoi olla lunta kesälläkin.

Mieleni muuttui levottomaksi, kun muistin, että minun olisi pian palattava kylän paaluaidoituksen sisälle, tai käytävä ilmoittamassa portinvartijalle, että yövyn ulkona. Yleensä kyläläiset hätääntyivät, jos joku ei ollut tullut yöksi kotitupaansa. Ellen ilmoittanut, että yöpyisin metsässä, jotkut saattaisivat lähteä etsimään minua. Tai ehkä vain Petrus lähtisi. Kukaan muu ei ehkä haluaisi riskeerata henkeään minun takiani. En pitänyt siitä, että minun piti ilmoitella tulemiseni ja menemiseni; se tuntui siltä kuin olisin ollut aitauksessa pidettävän lampaan asemassa. Toivoin usein, että kyläläiset olisivat antaneet minun elää rauhassa, omalla tavallani, ja siksi olinkin melkein jo päättänyt, että jonakin päivänä jättäisin Vaskikallion kylän taakseni, etenkin ellei ilmaantuisi mitään erityistä syytä jäädä heidän pariinsa.

Kasvava kärsimättömyys sai minut nousemaan jalkeille. Astelin metsän poikki kohti Surunrotkoa. Se oli paikka, jonne usein vetäydyin tarvitessani hiljaisuutta. Kukaan muu kyläläisistä ei käynyt siellä muulloin kuin hyvästellessään vainajaa. Siellä saatoin aistia hiljaista surua, mutta myös rakkautta, jota surevat ihmiset olivat tunteet hyvästellessään läheisensä. Metsän läpi oli syntynyt tuhansien askelten painama polku rotkon reunaan saakka. Sinne oli vuodesta toiseen kannettu kylän vainajat puisella lavallaan; tuohikoristeitten, kuivien kukkien ja olkipeitteen verhotessa elotonta ruumista. Rotkon pohjalla oli menneitten aikojen kuolleitten tuhkaa, ja vainajan hyvästijättöä varten sinne pudotettiin kuivia puita, joiden päälle lava varovasti laskettiin. Ensin kuitenkin vainajan lähin omainen laski kuolleen kasvoille puisen naamion, joka esitti vainajaa rauhan saaneena. Kun lava oli laskettu kuopan pohjalle, saattoväki peitti lavan pudottelemalla syleittäin kuivia olkia sen päälle. Kun lavasta ja ruumiista ei enää näkynyt kuin pieni kumpu, vainajan lähin omainen kaatoi hiiliastian olkien päälle. Niin liekit söivät ruumiin, ja taivaalle nouseva savu muistutti siitä, että vainajan henki, hänen ruumiissaan asunut elämä, palasi Kaikkeuden Luojan luo korkeuksiin.

Minun tehtäviini puusepän oppipoikana kuului olla apuna saatto-lavan valmistamisessa ja veistää tuohikoristeet ja kuolinnaamio. Pidin erityisesti kuolinnaamion veistämisestä, ja jotkut sanoivat, että

*“Jos kylvät ympärillesi pelkoa, jokainen ohdake, joka juurtuu
viljelysmaahasi, on vastustava pelon ylivaltaa.”*

Ohdakemaa on pieni valtakunta suuren Molcavarathian kainalossa.
Kun Molcavarathia uhkaa yhä levittäytyä, katoaako Ohdakemaa
osaksi ahneen kuninkaan valtakuntaa?

i OSA: Muukalainen

Kaukana pohjoisessa joukko Vaeltajaveljiä löytää syrjäiseltä kylätieltä orvoksi
jääneen pojan. Poika löytää uuden kodin Vaskikallion kylästä. Kun kylään
saapuu muukalainen, joka väittää itseään Tietäjäksi, nuorukaiseksi varttunut
Jokim joutuu vastakkain miehen kanssa, jolla on kyky vaikuttaa ihmisten
mieliin. Onko hänellä riittävästi rohkeutta nousta vastustamaan sitä,
minkä hän uskoo pahaksi?

ii OSA: Vaeltaja

Vaskikallion kyläpäällikön poika lähtee kotikylästään Vaeltajaveljien mukaan.
Hän päätyy Ohdakemaahan, pukee ylleen Vaeltajien kaavun ja ottaa uuden
nimen – Joel Vaeltaja. Joel tapaa erikoisen lapsen, Josian, jonka rinnalla
hänen on kypsyttävä ja viisastuttava, kunnes on aika kohdata uudelleen Muu-
kalainen menneisyydestä.

iii OSA: Prinsessa

Ohdakemaan kruununprinsessa Jelisepa oli vasta lapsi, kun hän kohtasi ensim-
mäisen kerran Joel Vaeltajan. Yli kymmenen vuotta myöhemmin he tapaavat
uudelleen. Tuo kohtaaminen käynnistää muutoksen Jelisepan elämässä.
Hän tapaa Josia Joshuanpojan ja tutustuu haluamattaan myös tämän ys-
tävänsä, hovinarriin, joka ei kerro hänelle oikeaa nimeään.

**Muukalaisen, Vaeltajan ja Prinsessan kertomukset
aloittavat Ohdakemaan tarinoitten sarjan.**

9 789523 390485